

אימאן על גג ביתה, במעלה ההר, המשקיף על עין-אל-חילוה ההרוסה. מרחוק נראית העיר צידון והים

ואין במחנה, מילבד המעטים שכבר שוח-ררו.

לביבות בחצר

ב סמוך עמך גבר גבתי, לבוש סוודר חום ישן. דובר אנגלית. שחרר לפני זמן קצר מאנצר — בפעם השנייה. הוא היה עצור בסך-הכל במשך ארבעה וחצי חודשים. אישה וארבעה ילדים גרים בחדר קטן, שניים על שניים. בצד ערימת מיון רונים, תינוק בוכה בעריסת-ברזל קרה. „כאן היה הבית שלי“, אמר, והצביע על ערימה שטוחה של שיברי אבנים

בצד החלקה הזאת פגשו אישה כבת 40 מיטפתת קשורה על הראש. בעלה עצור מזה כמה חודשים באנצר. והיא כאן. עם הילדים. הבית נהרס ונשחק בדחפורים, אחרי הקרבות. עכשיו היא גרה עם הילדים אצל קרובת-מישפחה בחדר שגודלו שני מטר על שניים. כל המיזרונים מרנחים בערימה בצד החדר, במשך היום. הריצפה נקיה, ללא רבב. הילדים מתרוצצים סביב.

סיפור שחוזר על עצמו בכל בית: בעל, העצור כבר כמה חודשים. לרוב עצורים גם כל הבנים, בני 14 ומעלה. הנשים נשארו לבד עם הבנות והילדים הקטנים. הרבה ילדים בכל מישפחה. והן נלחמות לבד את מלחמת-הקיום. הן המחליטות והמבצעות. נשים עם הרבה כוח. כל המיל-תמה על האוהלים ושריפתם היא בעצם מלחמה של נשים וילדים — גברים כמעט

הליווי נכנס לפאניקה: „אי-אפשר לנסוע בלי ליווי צבאי“, אמר, „אלא ההוראות“ נו, ומה נעשה עכשיו, כשאנחנו כאן לבד, והליווי נעלם?

הוא רצה שנחזור מייד למימשל, לקחת ליווי אחר. הסברנו לו שזה טיפשי לנסוע כל הדרך חזרה, לבד. „אז בואו נחפש את אנשי מישמר-הגבול שהביאו אותנו“, אמר לחילופין.

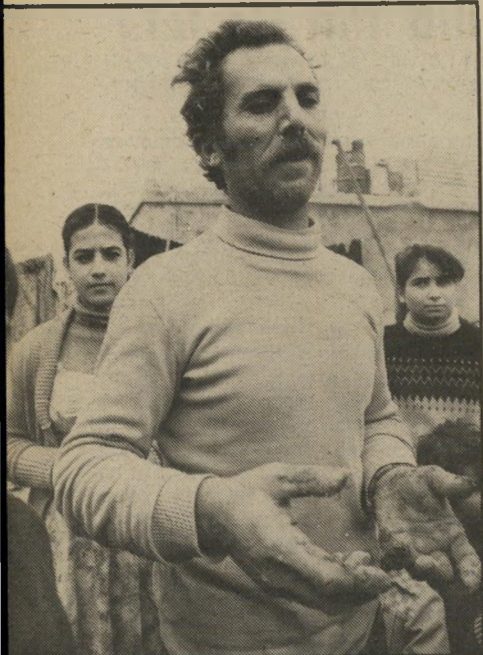
נסענו פנימה, אל תוך המחנה. את מישר מריהגבול לא מצאנו, אבל פיתאום ראינו מחזה כמו מתוך תמונה סוריאליסטית: ברצד הדרך, ליד הריסות ושיכר-יבתיים, עמדו כמה עשרות של בסיסי-אוהלים חדשים מוקפים בלבנים, שניבנו זה עתה. אין איש לידם. ואין אף אוהל אחד עומד עליהם. איש אינו רוצה טובות כאלה. איש אינו מתכוון לגור באוהל. עם המישפחה, בחרף לבנוני קר.

חיים של המועצה העולמית של הכנסיות שבאו ללבנון. גוף שבסיסו בזנבה והנחי שב כפרו-ערבי. היא באה לעין-אל-חילוה כאחות, יחד עם שלושה חברים נוספים.

היא באה לחודשיים, ונמצאת כאן כבר כמעט ארבעה חודשים. היא מתכוננת לעי-זוב. „אם לא אתנתק עכשיו, אני בטח אשאר פה כמה שנים“, אמרה, ושלחה מבט עצוב לעבר המחנה.

היא סיפרה לנו קצת על הנעשה במחנה-הפליטים. „יש מעצרים“, אמרה, „לא המורניים, אבל בלילה באים, דופקים על הדלת, או שלא דופקים, ולוקחים את הגברים.“ איש אינו מבין מדוע.

רצינו להמשיך אל תוך המחנה. קציני

המאושר גבר ששזורר לפני זמן קצר ממזנון המעצר אל-אנצר, אחרי שנאסר פעמיים.

הצוחק ילד קטן שנותר נכה מהמלחמה האחרונה. לדיברי המטפלים בו הוא אינו פוסק לצחוק.

2 X 2

מישפחות רבות שנותרו ללא בית מתגוררות בחדרים קטנים ללא תנאים אנושיים. המיזרונים מונחים בערימה במשך היום ונפרשים עם ערב ומשמשים לשינה. משמאל: תינוק קטן בעריסת-ברזל כשלידו עומד אחיו הגדול.